

κακοδαιμονίας καὶ ψυχικής ἀρρωστίας, ἐξότου δηλαδὴ τὸ ἔθνη ταῦτα ἐλαφρῷ τῇ καρδίᾳ καὶ κουφοτέρῳ τῇ κεφαλῇ χρίειν εἰπόντα τῇ Λατινικῇ ἡσπάσαντο τὰ χυδαῖα αὐτῶν ἴδιωματα ἥπο τοὺς ὄχετοὺς τῶν τριόδων ἔξαγαγόντα κ.λ.

★

Τέτια ἡ καρποφορία· καὶ ἥπο τὸν καρπὸ καταλαβαίνεις μὲ τὶς ἑθυμασμένα προγονικὰ λιπάσαντα θὰ τόχουνε θρέψει τὸ δεντρὸν ἥπτε τὸ προγονόπληχτο οἱ μεγάλοι δασκάλοι τοῦ καιροῦ. Λέξει, λέξει!

Λέξεις τοῦ προγονικοῦ καὶ τοῦ παγκόσμιου παπαγαλισμοῦ, κούφιες καὶ ἀνυσίες καὶ ἔχαμες, ἀρδιασμένες δπως τύχει. Λέξεις ἀδειες ποὺς τὶς φουσκώνουν οἱ ἀνέμοι τοῦ δῆθεν προγονικοῦ μεγαλείου. Τὸ φιύτκωμα ἥπτε περνᾷ ἥπο τῇ λέξῃ στὸ νοῦ, καὶ κάνει τὸ φιύτκωμενο ἔκεινο ποὺ διαγαλεῖς Γλωσσάνας, διά Κόντος ὄνδρασεν δύκον καὶ μεγαλοπρέπιαν.

Θυμούματα παιδὶ ἔνη μεγάλο σκύλο ποὺ εἶχαμε δταν ἐμπαινεις στὴ σάλα ἔκανε ἀνέμισο δυὸ μεγάλους περίγυρους στὴ θέση γύρω ποὺ ματαζεις γιὰ νὰ καθίσει. Κ' ὅπερα βρειὰ καὶ σεβαρὰ καθότανε. Τὶ δύκος τὶ μεγαλοπρέπια! Μὰ μὲ τὸν καιρὸ παρατήρησα πώς κι ἀλλοι, ἀκόμα κι ἥπτοι οἱ φωτιάριδες σκύλοις τῆς Ηλύτης, δείχνανε τὸν δύκο ἥπτε καὶ τὴ μεγαλοπρέπια ποὺ καθόλου δὲν ταΐζεις μὲ τὴν κακούριασμένην τους τὴν κατασταση. Τὶ σημαίνεις οἱ γύροις μοὺ ἐμεινει μυστήριο, ως ποὺ πρὸ 2 χρόνια διαβάζοντας ἔνοῦ σοφοῦ Γάλλου φυσιστίφη τὸ βιβλίο εἰδρα τὴν εξήγηση: Οἱ πρόγονοι τῶν σκύλων, (δὲν ἔχουμε μόνο ἐμεῖς προγόνους) ζούσανε στὰ μεγάλα βαθιοχόρταρα λιβάδια. Γιὰ νὰ κάνουνε λοιπὸν μιὰ ἀπλόχωρη ἀναπαρτικὴ φωλιά, κάνανε τοὺς γύρους ἥπτοις ἥπτε τότες φυσιοχάραχτα τὰ κινήματα ἥπτε, τὰ κάνουν ἀκόμα καμπόσοι σκύλοις ἀσύνειδα.

Ὦς τόσο τὸ φυσιόρητο ἔκεινο τοῦ σκύλου εἶχε μιὰ φορά ἔνα σκοπό, μιὰ σημασία. Οἱ λέξεις τῆς προγονοφευκωσιᾶς καμιὰ ποτές. Πάντα εἴτανε καὶ εἴναι συμπτώματα βαθιοχάραχτης φυσικῆς ἀρρωστίας καὶ κακοδιάμονος ἀκτινοδευτικῆς ἀγωγῆς.

Ἡ ἀρρωστικὴ ἥπτη δὲ γιατρέβεται, μὲ λέξεις. Στὸ ἴδιο φύλλο τῆς Ν. Ἡμ. (18)31 Ἀθηνῶντος ποὺ δημοσίεψε δ. κ. I. Γεννάδιος, τὰ ςρθρα του περὶ τῆς δῆθεν διγλωσσίας, στέλνει καὶ δ. κ. Ἐγκρεμὸς ἥπτη τὴν Καλκούττα δέκα ἥραδες ἔνη γραμματάκι.

Ἀλγα μὲ κατπουνωτὰ τὰ ἕγια ἥπτη τοῦ «Μπακάλη τῆς Ζαγορᾶς».

μὲ τὴ δροσιά της ὑπαρξῆν καίνούρια στὰ στήθια μας θὰ βλασταίνη. Τὴν φλόγωση τοῦ ἥριου ἡ νύχτα θὰ μάς τὴν ξεφλογώσῃ. Πρέπει νὰ πάρουμε καὶ τὴ νύχτα· πρέπει νὰ τὴν κάμουμε δική μας. Πρέπει καὶ τὸ νυχτάδι νὰ βρεθῇ, δπως βρήκαμε καὶ τὸ ἥλιαδί. Πρέπει νὰ γυρέψουμε κι ἥπο τὴν νύχτα τὸ κρυρὸ τῆς ὑγείας, μὲ τὴ νύχτα καὶ μὲ τὸν ἥλιο νὰ φτειά νουμε, νὰ ξαναρτείανουμε δύναμη, νὰ κανενίσουμε τὴ μακαρισμένη τὴ ζωή.

Τέτοιο νυχτάδι, τέτοιο ἀναπαρτικὸ ποὺ νὰ τῆς ἥφτης καὶ λίγο καιρὸ νάνχρισῃ, τὸ χρεικότανε γιὰ σίγουρο τότες ἡ Κατινούλα. Τῆς ἐδίνε κάτι παρόμοια δ. κ. Κούρης, ποὺ κι ἥπο τῶν τάχει στὴ διάθεσή της ἡ γιατρική, κάτι ναρκωτικά ἡ νὰ τὰ πούμε κ' ἔτοι, κάτι νυχτοφόρα. Μὰ καὶ σ' ἥπτε ἡ πρόληψη ἀκόμη βασιλέει. Λέξεις νὰ μὴ φρούνται γιὰ τὸν ἀρρώστο οἱ γιατροὶ τὸ λιοπύρι, τὰ μέσα τὰ ἐνεργητικά, τὰ καθλωτικά· φοβούνται δμως δ. τοὺς θυμίζει τὴν ὄψη τοῦ θανάτου. Δὲ φθινθήκανε γιὰ τὴν Κατινούλα τὸ φάδιο τὸ καταστρεφτικό· φοβούνται μήπως καὶ τὴν καταστρέψουνε μὲ τίποτις ἀντιρεδιασκό γυρέβανε τὴν ἀβγή, δὲ θέλανε πρώτα τὸ σουρύπωμα, τὸ ἔθεργέτημά του τὸ μυστικό. Διστάξανε πολὺ. Κι θσο διετάζανε, ἡ ζέρωση χεροτέρεβε.

Σ' ἔναν τέτιο μάστορη κοντὰ νάτανε τρόπος νὰ πήγαινε δ. κ. I. Γεννάδιος ἵσως κατι νὰ καθέριζε ἡ καταχνικὴ τοῦ νοῦ του. Θά πρεπε δμως νὰ πήγαινε ἥπο παιδί. Γνώρισα τὸν κ. I. Γεννάδιο στὴν Πόλη στοῦ κ. Μάνου ποὺ εἴναι τώρα πρέσβης στὴ Βιέννη. Εἴναι ἥπο τότες πολλὰ πολλὰ χρόνια· τότες τέτιο εῖδος «μπακάληδες τῆς Ζαγορᾶς» δὲν ὑπάρχανε ἀκόμα. Τότες λοιπὸν δὲν εἴταν ἀκόμα κκιρός. Καὶ τώρα... δὲν είναι πιὰ καιρός.

Ως τόσο ἐμάς γιὰ τὸν κ. Γεννάδιο πολὺ λίγο μᾶς μέλει.

Ἐμάς ἡ ἔγνια μᾶς οἱ νέοι! Γι' ἥπτοις* τὸ μόνο γιατρικό, εἴναι ν' ἀφίνουνε τὰ ἔλληνικὰ σκολιὰ καὶ τὴν καθαρίσουσα δσο μπαρόνης πιὸ νωρίς. Καλίτερη νὰ μένει κανεὶς ἀνελάληνιστος παρὰ νὰ ζουφιάζει δι νοῦς του. "Ετσι μόνο θὰ ἔρθει γλήγορες ἡ δράμα νὰ καταλύσουνε οἱ νέοι ἰδίοι τους τὰ σκολιὰ ἥπτε ποὺ τοὺς ζουφιάζουνε τὸ νοῦ.

Τὰ σκαλιὰ τοῦ καιροῦ τὰ κατρακυλούμε δέκα δέκα

Πότε

Θὲ νὰ ξημερώσαις ἡ αύγῃ
ποὺ θὰ μᾶς καλέσει δι λυτρωμός;
(Κ. Παλαμᾶς· διαδεκ. τοῦ Γύρτου)

Πόλη Οχτώβρη

Σὲ χαιρετῶ
Φωτῆς ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Σὲ ξανοεῖδα ἀπόγει, ὡς Σύμβολον
Τῆς αἰώνιας Ζωῆς βουνὸ μακομισμένο!
Σὲ ξαναεῖδα δταν σοῦ ξερενε
Ο ἥλιος τὸ φῶς στὸ θρίαμβο του.

Μέρα καὶ νύχτα σὲ δοξάζουν οἱ ἀνεμαι
Καὶ σ' εδλογοῦν ἀπὸ ψηλὰ τ' ἀστέραι.
Κ' ἔγω σὲ χαιρετίζως ἡ ἀνήμπορη
Μὲ σταυρωμένα χέρια.

*Ιδού με! ἀπὸ τὸν πόνον ἐλύγησε
Σὰν πολαμὰ ἀπὸ τὸν ἀνεμο δι ζωὴ μον,
Κι ἀστόχαστα διαβαίνει κι δλο χάνεται
Σὰ φύλλο στοῦ χινόπωρον τὴ ζάλη.

Δὲν ηρθε ἀπόγει γιὰ νὰ παίξω μὲ τοὺς
[πενίους σοι,
Καὶ κούνιες στὰ πλατάνα σου νὰ δέσω.

Οὔτε νὰ μάσσω γιὰ τὸ τζάκι ἀγούδουρος
Ποὺ δι μάντα μον προσμένει γιὰ ν' ἀνάψη.

Μάτια θὰ προσμέρη. Ἀπόφει ἀνήμπορη
Ηέρθα νὰ σπαμάτησῃ ἐδῶ δι ζωὴ μον
Καὶ σὰν τὸ πιό φτωχὸ κι ἀμύριστο χορτάρι σου,
Νὰ δῶ τὸ μέγα Φῶς ἀπὸ τὴν κορφή σου.

ΑΙΓΑΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ κ. ΦΩΚΑ

(Μετάφραση ἥπο τὸ «Messager d' Athénes» τῆς περασμένης βδομάδας)

Ἄγαπητέ μον κ. Στεφανόπολι,

Ἐπιτρέψατε σ' ἔνα φίλο σας ποῦ ἔτυχε νὰ τὸν μεταχειριστῆτε καὶ λίγο σὰ γιατρό σας νὰ λάβῃ μέρος σιδι συμβούλιο ποῦ ἀνοίξατε στὴν ἀξιόλογη φημερίδα σας γιὰ τὴ γλώσσα καὶ τὸν Ψυχάρη. Ἀπρόσκλητος ἔσχομαι καὶ ἵσως νὰ μὴ κάνω καὶ τόσο καλά.

Μὰ δὲ σᾶς φαίνετε λίγο παράξενη δι ομοφωνία ποὺ ἔχουν αἱ ἀπάντησες τῶν ἀνταποκριτῶν σας; Ὁποιος διαβάσει τὰ γράμματα ποὺ σᾶς ἔστειλαν, μπορεῖ νὰ γομίσῃ πῶς η Ρωμοσύνη ἀλάκεωη είναι μὲ τὸ μέρος σας καὶ πῶς ἀνθρωπὸς δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μιλῇ δι νὰ γράφῃ. Ἐλληνικὰ καὶ ποὺ νὰ μὴ είναι κηρυγμένος διχρόδες τοῦ Ψυχάρη.

Ἐγὼ ποῦχο τὴν καλύτερη γνώμη γιὰ τὴν ἀμεροληφία σας, οὐτε μὰ στιγμὴ δὲ φαντάσθηκα πῶς ἔκοπινίσατε τὶς ἀπάντησες· παραδέχομαι μάλιστα πῶς χωρὶς νὰ τὸ θέλετε ἔξητησατε τὴ γνώμη ἀνυδρώπων ποὺ είχαν τὶς ἰδέες σας, καὶ στηρίζομαι στὰ γνωστά σας εὐγενικὰ αἰσθήματα γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ καταχωρίσετε καὶ τὴν ταπεινή μον γνώμη ποὺ δὲν δὲν ἔχῃ τίποτε ἄλλο είναι εἰλικρινής καὶ ἀφιλοκερδής.

Δὲν είμαι γλωσσολόγος, οὐτε ποὺ σκαμπάζω γιὰ ἀπὸ τέτοια ἐπιστήμη. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ πῶ ἀφοβία, σὲ βάρος μον βέβαια, γιατὶ πολλοὺς θὰ κανοευχαριστήσω, είναι πῶς οἱ ἀρρώστοι μον, καθὼς ξέρετε είναι ἀρκετοί, μιλοῦν κατι 'Ελληνικὰ ποὺ μοιάζουν περισσότερο μὲ τὰ φωμαίκα τοῦ Ψυχάρη, παρὰ μὲ τὴ γλώσσα τῶν ἀνταποκριτῶν σας.

Μελετᾶν τὸ γνηρὸ δχι μονάχα οἱ ζωγράφοι. Καὶ οἱ γιατροὶ ἥπο καθῆκο ἐπιστημονικὸ

*Ἀπὸ τὸ Παρίσι μάλιστα, μὲ τὶς θερμοκρατίες τὶς ἀσυνήθιστες καὶ ποὺ ἐμέλλει κατόπι: νὰ παρατητῆσουν περισσότερο, μὲ τὴν ἀνορεξιὰ καὶ μὲ τὴν κούραση ποὺ τὴν ἐκοφτε, τὰ βλέπανε πιὸ σκούρα παρὰ ποὺ εἴτανε τὰ πράκτα, ἡ "Αννα καὶ φυσικὴ δ. Ἀντρέας. "Οταν ξεχίνησε ἥπο τὸ Παρίσι, τὴ δεφτέρα βράδι, τὶς εἴκοσι δυὸ τοῦ Γεννάρη, νὰ πεταχτῇ νὰ δῆ τὶ γίνεται, συφώνητε μὲ τὴν ἀδερφή του πῶς ἀν τύχαινε ἀνάγκη, ἢ δὲν μποροῦσε νὰ γυρίσῃ ἥπο τὸ Μπ... γιὰ τὸ μαθηματικὸ του τῆς πέμπτης, ἀν δέξαφια δι Κατινούλα κιντύνεις μὲ τὰ σωστά της, θὰ τελεγραφήσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὰ χρειαζόμενα τὰ μέτρα ἡ ἀδερφή, γιατὶ νομίζει πῶς ἡ "Αννα ἵσως καὶ νὰ μὴν προφτάσῃ νὰ πάγη στὸ Μπ.. γιὰ τὸ ἑρχάμενο τὸ σάββατο, εἴκοσι ἑφτά, δπως σκόπεβε. "Οτι πατήσης δμως δ. Ἀντρέας, τὴν τρίτη, μὲ τὰ χαράματα, στὴν κάμαρα τῆς Κατινούλας, σάστισε καὶ κόντηψε νὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἀντάρχη. Ἡ δψη της τὸ περιμέρι, σηκώθηκε δίχως κόπο, γιὰ νὰ πλυθῇ, πόνο δὲν ἔννοιωσε κανένα, ἑφτάς ξανάκαμε διάθεση καὶ κουράγιο. Ἡ μέρα ως τὸ τέλος σταθηκε, λέει, χρυσὴ μέρα, καὶ στὸ γέμια, βλέποντας τὸν Ἀντρέα νὰ τρώῃ, τῆς ἀνοιγε δρεκή καὶ τῆς ἰδιας.

δλο καὶ μὲ τὸ γυμνὸν ἄρθρωπο ἔχονν νὰ κά-
μουν, τὸν ἐξετάζουν γυναικές χωρὶς φορέματα
καὶ χωρὶς τὴ μαντζούντα ποὺ φέρει στὴν κοι-
νωνία.

Μπρὸς στὴν ἀρχῆστια κάθε νιροπή χάνεται καὶ τὴν τεχνικὴ γλώσσα ποὺ «έξ ἀπαλῶν δυνύχων» δυνατηγιαμένος μας πελάτης ἔμαιθε, γρήγορα τὴν ξεχνᾶ ἄμα δῆ τὸν κίντυνο καὶ τότες ἀφίνει τὴν καυδιά του νὰ μιλήσῃ καὶ μιλεῖ τὴ γλώσσα τοῦ Ψυχάρη δπως μπορεῖ.

Απὸ τὸν καιρὸν ποῦ ὑπάρχει ὁ ωμοιοσύνη ποτὲ γιατρὸς δὲν ἄκουσε πελάτη νὰ ζητᾶ νὰ φάγη ἡ ρούνα, ζητᾶ νερό νὰ πιῇ καὶ ψωμὶ νὰ φάγῃ.

Καὶ δταν φωνάζῃ τὸν πόνο του, ποτὲ ἀδῶστος δὲν εἶπε πώς ἀ λ γ ε ᾧ. Καὶ σεῖς, ἀγαπητέ μου φίλε, θυμηθεῖτε λίγο τοὺς πόνους ποὺ ἐτραβήξατε καὶ μὲ τὸ χέρι σιὴν καρδιὰ πέσμοντε ἀν μέσα στὴ χειρόβιορη σιγμὴ σᾶς κατέβῃ ἡ ἰδέα νὰ φωνάξετε δ π ο ᾧ ο ν ἀ λ γ ο σ Μόνο ἡ ἰδέα πώς μπορεῖ κανεὶς νὰ μεταφράσῃ τὸ τρομερὸ πρᾶμα ποῦναι δ πόνος μὲ τέτοιες λέξεις ἀστοργες, θὰ σᾶς ἔκανε νὰ ξεκαρδιστῆτε ἀπὸ τὰ γέλοια σὲ μιὰ σιγμὴ ποὺ τέτοια ἐπιθυμία δὲ θὰ εἴχετε.

*Ἐγὼ δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος, μά, ἔτσι γιὰ τὸ γοῦστο, θὰ σᾶς προτείνω νὰ κάμου-
με ἕνα πείσαμα.*

*Παραδόστε μου τὸν κ. Μιστριώτην ἢ τοῦ
κάνω μιὰ ἐγχειρισσοῦλα· ὡς μιὰ μικρή, μικρὴ
κοψιὰ στὸ δέρμα, δσο κρείαζεται γιὰ νὰ φω-
νάξῃ «μάννα μου», καὶ θὰ δοῦμε ἀν θὰ μπή-
ξῃ μιὰ φωνή «ὦ μῆτερ».*

Μείνατε δμως ἥσυχος καὶ καθησυχάσατε καὶ τὸ σοφὸ φέλο σας Μιστριώτη γιὰ τοὺς αἱμοχαρεῖς μου σκοπούς. "Αν εἶχα τὸ ἀτύκημα νὰ τὸν ἐγχειρήσω (καὶ λέω ἀτύχημα γιατὶ τζαπατζῆς θάτανε καθὸ συνάδελφος) θὰ τὸν ἀφιόνιξα καὶ ἔτσι μονάχα θὰ τὸν ἐμπόδιξα ν' ἀπαρνηθῇ τὶς ἀρχές του κάνοντάς τονε νὰ σωπήσῃ.

Μὰ τί εἰναι λοιπὸν αὐτήνα ἡ γλώσσα ποὺ
τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἀνθρωπὸς κιντυνεύει, θυμόνει
ἀρρωσταίνει, ἀγαπᾷ, τὴν ὥρα ποῦ προεπε τάχη ἔ-
τοιμες λέξεις νὰ μεταχειριστῇ, τὴν ὥρα ποὺ τὴν
ἔχομε περισσότερο ἀνάγκη, μᾶς ξεφεύγει καὶ
χάνεται; τοῦτο τὸ λέμε χαραχτηριστικὸ γλώσ-
σας ξένης η νεκρής. Καὶ γιὰ τέτοια τὴν
υδροῦν δλοι ἐκεῖνοι, ποὺ παιδιά ή μάρνα τους

λαστα δυο δυσμισην ωρες, ηρθε στην καμερη του, συγύρισε και τη βχλιτσα του για το ταξιδι. δεν πόνεσε πουθενά, παρα λιγάκι το σκέλι της· ή ορεζη σαν ξυπνοῦσε και το κουράχι στὸν τόπο του. Ναι, μας σα φύγη δ 'Αντρέας;

Ἐμαθεὶς ὁ ἀστός προκυπτά σημαντικά στὴν μικρήν του τὴν διαμονήν, καὶ τέμαθείς ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τοὺς ἔδιους. Ἡ Κατινόύλα, ὥπως εἶδομε, πιασμένη ἀπὸ τὴν πολύπλοκήν της ἀρρώστια, ὅχι μόνο στὴν φούσκα καὶ στὰ φουσκομέρια, παρὰ μεριές μεριές σ' ὅλονε σκεδόν τὸν ὄργανον της. Νάρικρας ποὺ ῥητὰ τοῦ δήλωσε δὲ κ. Κούρης πώς τὰξιστέρο της τὸ πλεμόνι, ἀντὶς νὰ προχωροῦνε οἱ μικρές του οἱ πληγοῦλες τῆς κορφῆς ώς τὴν μέσην τοῦ κλωστητοῦ, ἐμοιαζεῖ σχέτικα μὴν ἀλλαζή, σαν νὰ γιατρέβεται κιόλας. Ἡ ἀντεριά τελειωμένη· δὲν ζαγάπαθε ὑπερεις ἀπὸ τὸ μπισμοῦτ-το καὶ δὲ φαίνεται νὰ εἴη ἡ σύντεροφύμωση. Γιὰ τὴν φούσκα πιάσ, τὸ γνώριζε κι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Γεννα-ρη ὁ Ἀντρέας, πώς ἡ φουσκοφύμωση σταμάτησε μὲ τὰ σωστά της, πώς τὰξιστέρο ἀκολούθησε, διγλα-δὴ πώς ἡ φούσκα ῥόδιζε καὶ τὰ φύματα πέφτανε. Λοιπὸν ἡ ἀρρώστη καλυτέρει, δὲν είναι ζήτημα ἔνα ἔνα χανόντανε τὰ κακὰ τὰ σημάδια. Πατόσο ἡ κατάσταση τῆς ἀσθόωστης ἔναποδη. Ἐφοῦ σιγά σι-

τανούρισε μὲ τὰ γλυκὰ λόγια τῆς μητρικῆς τους γλώσσας.

“Ας τὴν φυλάξουντες «τὴν καθαρεύοντας τους», καὶ ἀς τὴν ἀπολιμάνοντες ἀκόμα περισσότερο, ἀν δέλοντες γιὰ τὰ γράφοντες βιβλία γιατρικά, δπως ἄλλη φορὰ γράφαντε τὰ Λατινικά. “Ας τὴν μεταχειρίζονται καὶ στὰ Δικαστήρια γιὰ νὰ ξυπάξεται ὁ δῆλος καὶ ἀς τὴν μιλοῦν, ἀν τοὺς λέγῃ ἡ καρδιά, στὸν κόνκλο τους δπως στὸ μεσαιῶνα μιλούσσαντε Λατινικά. Ἐμὲ δὲ μὲ πειράζει. Κρίσκω μάλιστα πὼς πρέπει νὰ τὴ διατηρήσῃ ἀκέραια μὲ τὴν παράδοσή της, ἡ Βυζαντινή μας ἐκκλησία, γιατὶ ἐκεῖ ἐστηρίζαμε τὴ δύναμή μας καὶ τὴν ἐλπίδα μας. Μὰ νὰ μοῦ λέτε πὼς αὐτήνη εἶναι ἡ ζωντανὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ εἶναι σὰ νὰ θέλετε νὰ παίξετε μὲ τὺς λέξεις.

Καὶ ἐπειδὴ σᾶς ἔχτιμῶ καὶ ἔχω εὐχαρίστησην νὰ διαβάζω τὰ γαλλικά σας, σᾶς γράφω τοῦτο τὸ γράμμα ποὺ κανένα ακοπό δὲν ἔχει νὰ λιγοστέψῃ τὸ σεβασμὸ ποῦ τρέφω γιὰ τὸ ταλέντο σας καὶ γιὰ τὴν ἀξιόλογη φημερίδα σας.

Γ. ΦΩΚΑΣ

χαρ. τοῦ Πανεπιστημίου

Ο ΝΟΥΜΑΣ.

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΦΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἑξωτερικό
φε βρ. 10.

20 Λεπτά τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κιονικα τῆς Ηλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ἐθν. Τυπολέξης Ἰ'. π. Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὀθόνεια ματαρέο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηροδρομού (Ομόνοια), στὸ καπνεπωλεῖο Μανωλακάκη (Ηλατεία Στονογνάρα), Ἐξαρχεία, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (όδος Σταθου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ). Στὸ Βόλο βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

*'H suntagmē plēgōnētai p̄prostā k' ēvat ēnōc
xōdnoū pānta.*

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Oι ἀδικημένοι—Ἐπιστημονικά κόμματα—Η π. Τζοβάρρα Μεσσαζέη.

MEPIKOI γιατροὶ τῶν τελευταῖς διαγωνιστήκοντες γὰρ
νὰ καταταχτοῦντε στὸ Ναυτικό. Διαγωνιστήκαντε δώδεκα. Οἱ
τέσσερεις πετύχαντε, οἱ δρπτὸι δὲν πετύχαντε. Ποιοὶ εἰναὶ οἱ τ-
κανοὶ, ποιοὶ οἱ ἀνίκανοι;

Νά ἔνα αίνυμα ποὺ ταρουσιάζεται στερεότυπα ώστερ ^η ἀπὸ κάθε Ρωμαϊκό διαγωνισμό. Καὶ ή λέση του, είγαι στερεότυπη κι αὐτὴ πάντοτε. Ἰκανοί είναι δύο δὲν πιτύχασε και ἀ-
ινικανοί δύο πιτύχασε. Καὶ δύο; του ἀναρρόξει στο 'Υπουρ-
γεῖο και διατριβές στις ἐφημερίδες και τρεχάματα βουλευ-
τάδωντε και χαλασμός κάσομυν. Κι ἂν τέχει οι Ἰκανοί δύο
δὲν πιτύχασε δὴ;) ωχαντι μιάριμα στήη Κυρώνη, ἀκυρώνε-
ται δ διαγωνισμός, γίνεται καινούργιες, πιτυχαίνουν οι ἀδι-
κημένοι, ἀρχίζουν πάλι καινούργιες διαμαρτυρήσεις και φω-
νές ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν πιτύχασε τῇ δεύτερῃ φορά, και
πάσι λέοντας.

Κατάρτησ πιὰ, ότα διαφάνουμε σήμερα πώς έγινε κάπιος διαγωνισμός, νάν τοχονυμε για σίγουρο πώς δε διαφάνουμε αύριο όπι δε διαγωνισμός αλιώς δέν έγινε δίκαια και κακοσυρέθητα και τόσο τις συνηθίσαμε πιά αύτες τις Ρωμαϊκές κωμωδίες ώστε σταν άλλων με κατένα να παραπομέται πός αδικήθηκε στο διαγωνισμό, τον λένε.

— Τὸ ξέρουμε. Μᾶς τοῦτα κι ἄλλοι !
Βγάζω, κύριε, φημεγίδη κι ἔτα μοδ στέλνοντα πίποτα πάν
τὸ δημοσιότερο σημαίνει πώς μὲ ἀραιωμέζοντα γιὰ ἵκανο πάν
τὸ κρήτω ἦν εἶναι καλὸν ἢ κακό, ἢ μοι κάρει ; γιὰ τὴ ομη-
ροῦσα μου ἐδίκτυ Σανα δὲ μοδ τὸ ἀντανακλῆσαι αὐτῷ εἶναι τε

τὸ στῆθος μου σηκωνίπεστε κι ἀναρουροῦστε, λέτε κ' εἴχα κλάψει καὶ κλαζέι: δίχως τελειωμό». Τί νὰ είτανε τέτοιο θιλκότο κλαμμα; Στὸ ἴδιο τὸ γράμμα της, ἔβλεπες, σὰ βουβήτη, ἡμίλητη σκιά, στάπισθα τῆς σκηνῆς, νὰ περνᾷ κι ὁ κ. Χουίταρης. «Ἡθε σήμερα τὸ πρῶτο καὶ τοῦ εἰπα πώς ξυπνεῦσαι τώρα μὲ 39° κι ἀποκοιρέμουσε μὲ τους 38°8, πώς εἴμουνε ἀδύνατη καὶ πώς ἐπέπει νάναταρθῶ. Ο Δέν αποκρίθηκε ὁ κ. Χουίταρης μπορεῖ νὰ τὸ ζέρχωντε τὰ βάδια γιατί κλαζεῖ κι ὁ θηγος του ἀδένωστου.

“Ανοίξε τὰ μάτια δὲ Ἀντρέας μὲ κατί: ἀλλὰ που
διάβησε στὸ γράμμα τοῦ σαββάτου, εἶκοτι ἐστα-
«Μεγάλα πρόματα δὲ μοῦ εἴπε χ-ές δὲ καὶ Κούρης:
ώστεσσο τοῦ εἴπα πώς εἰμοινε φοῖβος καυστρένη.
Μόλις ἐφυγε, στὶς πεντέμιση, καὶ ἀρχίσανε νῦν μοῦ
πονοῦνε ἡ φύσικα, ἡ κοιλιά, τὸ στήθος, τὸ κεφάλι,
ὅλη μου, μ' ἔνα λόγο. Κάθε φορὰ πως ἔβηχα, πη-
δοῦσε μέσα μου ἡ καρδιά μου, καὶ τὰ δόντια μου
τρίχανε καὶ ἀπὸ τὴν κορφὴ στὰ νύχια ἐτρεμαῖσις τὶς
ὄχτωμιση νὰ μήν τὰ πολυλογοῦμε, εἰμοινε πολὺ ἀ-
χαρινά· ἡ Βιχτώρια θέλησε μάλιστα νὰ μείνῃ κα-
νεὶς τὴν νύχτα μαζί μου, ἀν τυχὸ μοῦ ἐρθη τίποτις
καὶ δεν εἴμαι καλά. Τέσσερα δύμως πώς ἂ μοῦ βά-
λουν ἑνα πισώθετο—νῦν, ποὺ ἔμαθα καὶ τοῦνομα—θ